

PRVA NAGRADA GJALSKI 2017.

Opsesivno–kompulzivni poremećaj

Ja volim homonime i sinonime. Netko mi je jednom rekao da ne započinjem rečenicu zamjenicom „ja“. Kao prvo – suvišno je u rečenici u kojoj je prvo lice već izraženo glagolom. Kao drugo – pleonastično je. A „suvišno“ i „pleonastično“ zapravo su sinonimi. Znači, volim homonime i sinonime. To je jedna zdrava rečenica. Očito je da je jedna kad ima samo jednu točku ako izostavimo one na glasovima „i“ i „j“ (onda bi ih ukupno bilo sedam – baš kao broj dana u tjednu, broj kontinenata i broj brda na kojem je sagrađen Rim koji je imao isti broj kraljeva). Od točke može nastati crta što je složeniji pojam od točke, ali točka je uočljivija jer: prije ćeš zamijetiti točku na krilu bubamare nego crtu na krilu leptira. Crte i točke dosadne su ako nema boje koja će upotpuniti dojam. Osim, naravno, osobama s daltonizmom, akromatizmom ili sljepoćom. Njima je svejedno je li nešto crveno ili zeleno kad ih oči varaju gore nego današnji muževi svoje žene. Ili muževi muževe, a žene žene po najnovijoj etiketi. Zanimljivo je kako postoji glagol „ženiti“, a ne postoji „mužiti“. A kada bi i postojao, što bi značio i bi li uopće bio uveden u rječnik, a kada bi i bio uveden, pitanje je u koji točno... To su sve retorička pitanja na koja se ne očekuje odgovor. I to je opet PLEONAZAM! Vrtim se u krug, ali nema veze jer je on savršen, a sve bi i trebalo biti savršeno da ljudi i drugi ljudi mogu živjeti u miru, tj. da ne bi došlo do rata. Čitao sam o tome u Tolstojevu Ratu i miru. Ne, ne, ne valja mi deklinirati djela, možda bi ispravnije bilo da sam se izrazio ovako: u Tolstojevu romanu „Rat i mir“. Ali sad je ionako gotovo jer je greška već učinjena, a ja nemam gumicu pri ruci. Zapravo, istina je da bih morao prati ruke ako se dohvatim gumice, a ako operem ruke, ovaj papir bi se mogao smočiti jer činjenica je da ručnici nikada ne mogu biti dovoljno čisti da im možeš vjerovati. Dakle, bolje ostaviti grešku, nego biti razočaran prljavštinom pamučnih ručnika. Papirnatih je ponestalo nakon što sam slučajno prolio čašu vode po savršeno bijelom stoliću na kojem je ležao Tolstojev roman „Rat i mir“ (mislim da bi

me ova rečenica na časak trebala smiriti.) Dakle, to je njegov roman, ali je moj. Mislim, on ga je napisao, a ja sam kupio njegovu knjigu što je čini mojom. Mislim da sam upravo istaknuo očito, ali tako je moralo biti kako bih zadovoljio svoju dušu, još uvijek ranjenu nehotičnom pogrješkom iz šesnaestog retka. Dugo mi je trebalo da se odlučim želim li napisati „reda“ ili „retka“, ali sam naposljetku ipak zaključio da su redovi preformalni; to je samo oznaka za sjedišta u kinu ili ono kad sve posložiš da bude čisto i uredno. NE! Definicija se nikada ne započinje s „ono kad“! Stanje, tako je, to je stanje – čisto i uredno stanje. Sad se već počinjem preznojavati zbog druge pogrješke koja mi se tako nespretno podmetnula pod olovku.

Navodno je zdravo izlučivati znoj, ali on za sobom povlači i smrad, a kad smrdim, znači da sam prljav i to znači da nisam u redu – odnosno u čistom i urednom stanju. Osjećao bih se bolje nakon hladnog tuša (u sažetku: ne prehladnog ni pretoplog, pa čak ni mlakog nego možda stupanj više od mlakog koje vuče prema toplo-hladnom). Uvijek treba sažimati kako se čovjek ne bi izgubio negdje između redaka. Čuo sam da su u nekom filmu ljudi bili „Izgubljeni u prijevodu“. Ja ne znam jezike pa mi je svejedno, ali već sam rekao da volim homonime, a jezik i jezik to jesu! „Biti ili ne biti – to je pitanje!“ Naime, autor se ovdje malo zanio: u navodu su zapravo dva pitanja, a ne samo jedno... Brojati je važno jer kako bismo inače živjeli? Kako ako ne prebrojimo sve pahuljice koje ćemo pojesti za doručak ili odjevne predmete koji su složeni po boji, crtama i točkama? E, to su PITANJA! Baš je neobično i pomalo paradoksalno što sam rečenicu o pitanjima završio uskličnikom, ali i svemir je. Paradoksalan, a ne završio rečenicu o pitanjima uskličnikom. Hm... opet sam zeznuo rečeničnu konstrukciju i sad se već ozbiljno počinjem zabrinjavati za svoje zdravlje. Ali zabrinjavanje potiče žlijezde da luče znoj, a znoj smrdi, a ako se operem, ne mogu se obrisati jer su ručnici prljavi, a papirnate sam potrošio jer sam prolio vodu po savršeno bijelom stoliću na kojem je bio Tolstojev roman „Rat i mir“ o kojem sam maloprije počinio grešku i nisam je mogao popraviti jer bih tada morao primiti gumicu i nakon nje oprati ruke koje bih tada

obrisao u... Rekao sam da ne možeš vjerovati ručnicima! Upravo sam ponovio sve što sam već napisao, ali barem sam sada sve sažeo pa se valjda neću izgubiti između redaka. Ah, opet se vrtim u krug! Savršeno! Razlika između „savršeno“ iz petnaestog reda i ovog „savršeno“ jest u sredstvu ironije koja je prisutna u drugom. I to ih sada čini homonimima koje volim. Volim i sinonime.

P.S. Ispravak: U pedeset i prvom retku umjesto „reda“ mislio sam napisati „retka“.

Tamara Jakopović, 4.g2